

ΧΕΙΡΟΤΟΝΗΤΗΡΙΟΣ ΛΟΓΟΣ

«Ὡς τῷ Κυρίῳ ἔδοξεν οὕτω καί ἐγένετο, εἶη τό ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον ἀπό τοῦ νῦν καί ἕως τοῦ αἰῶνος».

Μακαριώτατε, Πάτερ καί Δέσποτα,
Σεπτή τῶν Ἱεραρχῶν χορεία,
Ἅγιοι Καθηγούμενοι, Ἅγιοι Καθηγουμένοι,
Σεβαστοί Πατέρες,
Ἐντιμοί πολιτειακοί καί στρατιωτικοί ἐκπρόσωποι
Περιούσιε λαέ τοῦ Θεοῦ εὐλογημένε,

Ἀπό τά βάθη τῆς καρδίας μου αἶνον καί δοξολογίαν ἀναπέμπω πρὸς τόν τῆς Ἐκκλησίας Δομήτορα, Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, πού μέσα στό ἄπειρο Του ἔλεος καί εὐσπλαχνία, παρέβλεψε τήν ἀνθρώπινη μου ἀδυναμία καί τό πλῆθος τῶν ἀμαρτιῶν μου καί μέ κατέστησε σήμερα ἐπίσκοπο τῆς Ἐκκλησίας Του.

Ρίγη συγκινήσεως δονοῦν καί συγκλονίζουν τήν ὑπαρξη μου. Ἡ γλῶσσα ἀδυνατεῖ νά ἐκφράσει τά ὅσα κατακλύζουν τήν ψυχήν μου κατ' αὐτήν τήν ἱερήν ἡμέρα καί ὥρα. Θάμβος καί ἔκστασις μέ συνέχουν. Θαυμάζω τοῦ Κυρίου μου τήν σκανδαλώδη πρὸς τήν ἐλαχιστότητα μου εὐνοίαν καί συγκατάβαση.

Ἀποκτώντας γνώση καί ἐπίγνωση τοῦ μεγέθους τοῦ ἀξιώματος τῆς ἀρχιερωσύνης κατά τή διάρκεια τῆς πολυετοῦς μου διακονίας εἰς τήν Ἱεράν Μητρόπολιν Λεμεσοῦ ὡς Ἀρχιμανδρίτης καί προσμετρώντας τίς σχεδόν ἀνύπαρκτες μου δυνάμεις νιώθω τοῦ σώματος μου τά μέλη νά παραλύουν καί τήν καρδίαν μου νά δειλιᾷ.

Βλέπω τόν πεποικιλμένον ἀρχιερατικόν θρόνον εἰς τόν ὁποῖον εὐρίσκομαι ὡς τάφον καί τήν ποιμαντικήν ράβδον ὡς σταυρόν καί μαρτύριον. Θαρρῶ ὅμως καί ἐλπίζω εἰς τήν τοῦ Θεοῦ πανσθενουργόν Θεῖαν Χάριν ἡ ὁποία πάντοτε τά ἀσθενῆ θεραπεύει καί τά ἐλλείποντα ἀναπληρεῖ.

Μέγα ὄντως ἐπίμοχθο καί πολυώδυνο τό ἔργο τοῦ ἐπισκόπου. Ὅπως ὁ Ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος μᾶς ἀποκαλύπτει, ὁ ἐπίσκοπος βρίσκεται "εἰς τόπον καί τύπον Χριστοῦ" καί ὅτι χωρίς αὐτόν δέν μπορεῖ νά νοηθεῖ ἡ Ἐκκλησία: "ὅπου ὁ Ἐπίσκοπος, ἐκεῖ τό πλῆθος ἔστω, ὡσπερ ὅπου ἦ Χριστός Ἰησοῦς, ἐκεῖ ἡ καθολική Ἐκκλησία." Κέντρο τῆς ζωῆς τοῦ ἐπισκόπου καί τῆς Ἐκκλησίας δέν εἶναι ἄλλο παρά ἡ τέλεση τῆς θείας Εὐχαριστίας κατά τήν ὁποία ὁ Σωτήρας Χριστός εἶναι ὁ "μελιζόμενος καί μή διαιρούμενος ὁ ἐσθιόμενος καί μηδέποτε δαπανώμενος ἀλλά τούς μετέχοντας ἀγιάζων". Ἡ Ἐκκλησία ἔμπρακτα ἀποδεικνύεται ὡς τό ἐργαστήριον τοῦ ἀγιασμοῦ "τῶν θελόντων σωθῆναι", ὁ δέ

Ἐπίσκοπος ὡς ὁ ἐπικεφαλῆς καί πρωτεργάτης τοῦ ἐργαστηρίου αὐτοῦ. Γι' αὐτό καί στίς εὐχές τῆς ἐπισκοπικῆς χειροτονίας ὁ ἐπίσκοπος χαρακτηρίζεται ὡς "ὁ ὀδηγός τυφλῶν, φῶς τῶν ἐν σκότει, παιδευτής ἀφρόνων, διδάσκαλος νηπίων, φωστήρας ἐν κόσμῳ".

Τά χαρίσματα αὐτά λαμβάνει ὁ Ἐπίσκοπος ἐκ τῆς Θείας Χάριτος κατὰ τὴν χειροτονίαν του δυνάμει, ἡ δὲ αὔξηση καί ἐνέργεια τους δέν γίνεται μαγικῶ τῷ τρόπῳ, ἀλλὰ διὰ τῆς ὀρθοδόξου ἀσκητικῆς ἀγωγῆς ἡ ὁποία καθαίρει τὸν ἄνθρωπον ἐκ τῶν ποικίλων παθῶν πού ἐμφωλεύουν εἰς τὴν καρδίαν του καί τὸν καθιστᾷ δέκτην τῶν ἀκτίστων ἐνεργειῶν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Γι' αὐτό καί ὁ λόγος τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου ἰσχύει πρωτίστως γι' αὐτόν : "Καθαρθῆναι δεῖ πρῶτον, εἶτα καθᾶραι σοφισθῆναι καί οὕτω σοφίσαι γενέσθαι φῶς καί φωτίσαι ἐγγίσαι Θεῷ καί προσαγαγεῖν ἄλλους ἁγιασθῆναι καί ἁγιᾶσαι".

Ἡ Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας θέλει τὸν Ἐπίσκοπο νά ἐκλέγεται μέσα ἀπὸ τίς τάξεις τῶν ἀσκουμένων οἱ ὁποῖοι ἔχουν φθάσει διὰ τοῦ πνευματικοῦ τους ἀγῶνα στό στάδιο τῆς θεωρίας. Γι' αὐτό ὡς κάτοχοι καί μύστες τοῦ πνευματικοῦ ἀγῶνα μποροῦν νά ὀδηγήσουν ἀπλανῶς τὰ λογικά πρόβατα τὰ ὁποῖα ὁ Ἀρχιποίμην Χριστός τούς ἐμπιστεύεται. Ἀλοίμονο ἐάν ὁ Ἐπίσκοπος εὐρίσκεται ἀκόμα εἰς τό εἰσαγωγικόν στάδιον τῆς καθάρσεως του. Τότε βασανίζεται ὁ ἴδιος ἀπὸ τὰ ποικιλώνυμα πάθη πού τοῦ μολύνουν τὴν καρδιά καί τό σῶμα καί ἔτσι καταντᾷ τυφλός ὀδηγός: καί "ἐάν τυφλός ὀδηγεῖ τυφλόν ἀμφοτέρω εἰς βόθυνον πεσοῦνται".

Γι' αὐτό καί ὁ μέγας τῶν ἐθνῶν Ἀπόστολος Παῦλος γράφοντας στόν Ἀπόστολο Τίτο μᾶς περιγράφει ἐμφαντικά τίς ἀρετές πού πρέπει νά κοσμοῦν τὸν Ἐπίσκοπο " δεῖ γάρ τὸν ἐπίσκοπον εἶναι ὡς τοῦ Θεοῦ οἰκονόμον, μὴ αὐθάδη, μὴ ὀργίλον, μὴ πάροινον, μὴ πλήκτην, μὴ αἰσχροκερδῆ, ἀλλὰ φιλόξενον, φιλάγαθον, σώφρονα, δίκαιον, ὄσιον, ἐγκρατῆ, ἀντεχόμενον τοῦ κατὰ τὴν διδαχὴν πιστοῦ λόγου, ἵνα δυνατός ᾖ καί παρακαλεῖν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῇ ὑγιαίνουσῃ καί τούς ἀντιλέγοντας ἐλέγχειν ".

Ὁ Ἐπίσκοπος ὡς τύπος καί εἰκόνα τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀοράτου, πρέπει νά ἔχει ἀνεπίληπτο βίο καί ἐνάρετη πολιτεία. Νά εἶναι ὡς ὁ λύχνος πού φαίνει πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ. Ἡ ἀγία του ζωὴ καί τὰ κατὰ Θεόν ἔργα του νά γίνονται αἰτία καί ἀφορμὴ νά δοξάζεται ὁ ἐπουράνιος Πατέρας. Νά εἶναι πρέπει, μία ἀνεξάντλητη πηγὴ ἀγάπης πρὸς ὅλους τούς ἀνθρώπους τους ἐγγύς καί τους μακράν, τους φίλους καί τους ἐχθρούς. Χωρίς νά κάνει ὁποιαδήποτε διάκριση μεταξύ ἀνδρῶν καί γυναικῶν, πλουσίων ἢ πτωχῶν . Ὅλους νά τους ἀγκαλιάζει μέ τὴν κατὰ Θεόν ἀγίαν ἀγάπη του. Νά γίνεται "τὰ πάντα τοῖς πᾶσι ἵνα πάντως τινὰς σῶσῃ". Νά μὴν φεῖδεται κόπων καί μόχθων. Πάντοτε, νύκτα καί ἡμέρα νά εἶναι ἔτοιμος, μὴ δίδοντας νυσταγμὸν τοῖς βλεφάροις του. Νά ἐξέρχεται "εἰς τὰς ὁδοὺς καί ρύμας" ἀναζητώντας ὡς ὁ Καλὸς Ποιμὴν Ἰησοῦς Χριστὸς τό πλανώμενον πρόβατον. Τούς πλανεμένους καί κάθε λογῆς αἰρετικούς νά ἀγωνίζεται νά

ἐπαναφέρει καί πάλιν στήν ποιμνη τοῦ Κυρίου. Νά ὁμολογεῖ ἐν παντί καιρῷ καί τόπῳ, λόγῳ καί ἔργῳ τήν ὀρθόδοξη πίστη ἀκαινοτόμητον.

Ἀδιάκοπα νά μοχθεῖ στήν ἐφαρμογή τῶν λόγων τοῦ Κυρίου "ἐπέινασα καί ἐδώκατε μοί φαγεῖν, ἐδίψασα καί ἐποτίσατε με, ξένος ἤμην καί συνηγάγετε μέ, γυμνός καί περιεβάλετε με, ἡσθένησα καί ἐπεσκεψασθε με, ἐν φυλακῇ ἤμην καί ἤλθατε πρός με".

Χαρά καί ἀγαλλίαση του, πρέπει νά εἶναι ἡ ἐπίσκεψη του στίς δοκιμαζομένες καί ἐμπερίστατες ψυχές, στά γηροκομεῖα, νοσοκομεῖα καί φυλακές. Τούς νέους ἀνθρώπους καί τήν νεολαία πού χιλιάδες κίνδυνοι σάν σειρῆνες τούς πολιορκοῦν, πρέπει νά στηρίζει, νά νουθετεῖ καί κατηχεῖ μέ τόν γλυκύ του λόγο καί τόν διακριτικό του τρόπο. Ὡς λαμπάδα καιομένη νά ἀναλίσκεται γιά τόν δικό τους φωτισμό, ἀγιασμό καί σωτηρία.

Ἔλκων τήν καταγωγήν μου ἐκ γένους λευϊτικοῦ, ἔχοντας πατέρα σεβάσμιον καί πολίον πρεσβύτερον, ἀλλά καί πάππους καί προπάππους ὀσιώτατους μοναχούς πού δολιχοδρόμησαν στίς ἱερές Μονές Σταυροβουνίου καί Παναγίας τοῦ Μαχαιρᾶ ἐνιωθα παιδιόθεν τήν κλίσιν τῆς ἐξ' ὀλοκλήρου πρός τόν Θεόν ἀφιερώσεως. Γι' αὐτό καί ἤμουν τακτικός ἐπισκέπτης καί προσκυνητής τῆς ἱερᾶς μάνδρας τοῦ Ἁγίου Ἡρακλειδίου πρώτου Ἐπισκόπου Ταμασοῦ, ἡ ὁποία ὀλίγον ἀπεῖχε ἀπό τό χωρίον μου. Ἡ πνευματικότης τῆς μακαριστῆς Γερόντισσας Χαριθέας καί τῶν λοιπῶν ἐνασκουμένων ἀδελφῶν ἔδιναν φτερά στόν κατά θεόν πόθον μου.

Κατά τήν περίοδον τῆς στρατιωτικῆς μου θητείας εἶχα τήν ἐκ Θεοῦ εὐλογία νά συνδεθῶ μέ τήν Ἱερά Μονή Σταυροβουνίου, τούς ἐκεῖ ἐγκαταβιοῦντες πατέρες καί τόν Ὄσιώτατον Γέροντα τοῦ κυπριακοῦ μοναχισμοῦ π. Ἀθανάσιο, τοῦ ὁποίου οἱ εὐχές καί πνευματοφόρες συμβουλές μέ στηρίζουν ἀκόμα στόν πνευματικό μου ἀγῶνα.

Τόν ὑψιβάμονα Ἄθωνα πάλιν καί πολλάκις ὡς ταπεινός προσκυνητής ἐπισκεπτόμουν, κατά τήν διάρκεια τῶν ἐν Ἀθήναις καί Θεσσαλονίκη σπουδῶν μου. Μέ πολλές εὐλογίες μέ ἠλέησε ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος ἡ Ἐφορος καί προστάτις τοῦ Ἁγιωνύμου Ὁρους. Ἀπέκτησα πνευματικήν σχέσιν καί κοινωνία μέ χορεία ἀγιορειτῶν πατέρων ἐξόχως δέ τῶν μονῶν Ἁγίου Διονυσίου καί Βατοπαιδίου.

Στήν τελευταία μάλιστα γνώρισα τόν σεβαστό καί πεφιλημένο Γέροντα μου Ἱερομόναχο τότε Ἀθανάσιο, νῦν δέ Πανιερώτατον Μητροπολίτην Λεμεσοῦ πού γιά δεκαεπτὰ καί πλέον ἔτη βαστάζει τό βάρος τῆς ψυχῆς μου ὡς πνευματικός μου πατέρας, στήν κατά Θεόν ζωήν.

Ἡ πρόνοια ὁμως τοῦ πανάγαθου Θεοῦ πλουσιοπάροχα μέ εὐλόγησε ὥστε νά γνωρίσω ἐντός καί ἐκτός τοῦ Ἁγιωνύμου Ὁρους τούς σύγχρονους ἀγίους Γέροντες Παῖσιο, Ἰάκωβο Τσαλίκη καί Πορφύριο Καυσοκαλυβίτη. Ἡ μετ' αὐτῶν συνάφεια καί συναναστροφή σφράγισαν ἀνεξίτηλα τήν πνευματική μου πορεία καί ζωή.

Ἐπανακάπτοντας μετὰ τό πέρας τῶν σπουδῶν μου στήν γλυκυτάτην πατρίδα, μετὰ ἀπό βραχυχρόνια διακονία στό διδακτικό προσωπικό τῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς Ἀπόστολος Βαρνάβας ἀνεχώρησα ὑλοποιώντας τόν θεῖον πόθο μου γιά ὀλοκληρωτική ἀφιέρωση στήν περίπυστη μάνδρα τῆς Παναγίας τῆς Μαχαιριώτισσας. Μύχιος πόθος τῆς καρδίας μου ἦταν νά ζήσω "τήν ἐν Χριστῷ κεκρυμμένην ζωήν" καί τελειωθῶ ἐν ἀπλότητι καί ἀφανείᾳ. Ὅμως ὁ Θεός ἄλλα περί ἐμοῦ ἐβούλετο. Μετὰ ἀπό τετραετίαν ὑπακούοντας στήν ἐντολή τοῦ Γέροντος μου, τόν ἀκολούθησα στήν Ἱερά Μητρόπολη Λεμεσοῦ ὅπου εἶχεν θεία καί ἀνθρωπίνη βουλήσει ἐκλεγεῖ Μητροπολίτης.

Καί ἰδού σήμερον Θεοῦ συνεργία καί βοήθεια, κατόπιν τῆς προτάσεως τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου μας κ.κ. Χρυσοστόμου πρὸς τήν Ἱερά Σύνοδο τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας, ἀνεβαίνω τίς βαθμίδες τοῦ ἀρχιερατικοῦ θρόνου ὡς Ἐπίσκοπος Νεαπόλεως. Κάμπτων τόν αὐχένα τῆς ψυχῆς καί τοῦ σώματος ὑποτάσσομαι στό πανάγιο τοῦ Θεοῦ θέλημα καί εἰσέρχομαι στήν μαρτυρικήν καί πολυώδυνον ἀρχιερατικήν μου πορείαν. Φόβος καί δειλία συγκλονίζουν τήν ταπεινή μου καρδιά πρό τοῦ ὕψους τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἔργου. Θαρρῶ ὅμως καί ἐπιρρίπτω τάς ἐλπίδας μου πρὸς τόν πρᾶον καί ταπεινόν τῆ καρδιά Κύριόν μου, ὅστις ἐπιβλέπει ἐπί πᾶσαν καρδίαν συντετριμμένην καί τεταπεινωμένην. Ὡς βοηθός Ἐπίσκοπός τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου μας ὑπόσχομαι ὅτι θά παραμείνω ὅση μοι δύναμις, πιστός του συνεργάτης, συμπαραστάτης καί συνοδοιπόρος στό ἔργο καί τά ὄραματα του.

Σέ κάθε διακονία πού θά μοῦ ἐμπιστευτεῖ, θά καταβάλω, Θεοῦ βοήθεια καί συνεργία, τό ἅπαν τῶν δυνάμεων μου. Δέν θεωρῶ τό ἐπισκοπικό ἀξίωμα, ὡς θρόνο βασιλικό ἢ ὡς εὐκαιρία ἄνετου βίου καί τρυφῆς. Δέν προσφέρεται ὡς χῶρος ἱκανοποίησης ματαιῶν φιλοδοξιῶν ἀλλά ὡς διακονία τοῦ πιστοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Ὡς διάκονος πάντων, ἐξωσμένος τό λέντιον, μιμούμενος τόν Ἀρχιποίμενα Χριστόν, θά σπεύδω νά θεραπεύσω τίς ἀνάγκες τοῦ χειμαζομένου ὑπό τῆς ἀμαρτίας λαοῦ μας, εἴτε αὐτές εἶναι πνευματικές εἴτε ὑλικές.

Στήν διακονία τήν ὁποίαν ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας μας μοῦ ἐμπιστεύεται, ὡς ἐκπροσώπου της στήν ἔδρα τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως, τίς Βρυξέλλες, θά καταβάλω κάθε προσπάθεια σέ ἀγαστή συνεργασία πάντοτε μέ τούς ἐκπροσώπους τῶν ἄλλων Ὁρθοδόξων ἐκκλησιῶν καί τόν συντονισμό τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, γιά τήν διεκδίκηση τόσο τῶν πνευματικῶν ὅσο καί τῶν ἐθνικῶν δικαίων τῆς ἡμικατεχόμενης μας πατρίδας.

Ὡς Ἐκκλησία θά στηρίζουμε πάση δυνάμει τόν ἐκεῖ πρέσβυ τῆς κυβερνήσεως μας καθώς καί τούς ἐκλεγεμένους πολιτειακούς ἄρχοντες, τούς εὐρωβουλευτές, στόν κοινό ἀγῶνα τῆς ἀπελευθέρωσης.

Πορεύομαι ἐν γῆ ἄλλοτρία , ἐν εἰρήνῃ καί ἀληθείᾳ, ἐν εἰρήνῃ καί ἀγάπῃ, δίδοντας τήν καλήν ὁμολογίαν τῆς πίστεως μας καί τῶν δικαίων τοῦ λαοῦ μας γιά ἐλευθερία καί δικαιοσύνη γιά ἐπιστροφή στά ἱερά καί ὅσια μας, τίς βουβές καί συλημένες μας ἐκκλησίες καί μνημεῖα τοῦ ἐλληνορθόδοξου πολιτισμοῦ μας

ἀπό τόν Τοῦρκο εἰσβολέα. Τούς κατεσκαμμένους καί χορταριασμένους τάφους τῶν πατέρων καί προγόνων μας. Πολλά τά 33 χρόνια τῆς κατοχῆς, οἱ πληγές ὅμως εἶναι ἀνοικτές, ἀνείπωτος ὁ πόνος.

Ὡς Μαχαιριώτης μοναχός βλέπω νά φωτίζουν τόν δρόμο μου ὅσιες καί ἅγιες μορφές μαρτύρων τῆς πίστεως καί τῆς πονεμένης Ρωμιοσύνης. Οἱ ὅσιοι Μαχαιριῶτες νεομάρτυρες Γεράσιμος καί Γεννάδιος, ὁ ἔθνομάρτυρας Κυπριανός καί ὁ μοναχός Ἰωαννίκιος. Τέλος δέ ὁ σταυραετός τοῦ Μαχαιρᾶ Γρηγόρης Αὐξεντίου. Σφάγια τῆς πίστεως ἄμωμα, ὀλοκαυτώματα ἱερά. Πορεύομαι τό λοιπόν καί ἐγώ εἰς πορείαν σταυροαναστάσιμη, ἀφορῶν εἰς τόν τῆς πίστεως τελειωτήν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν.

Μακαριώτατε Ἄγιε Δέσποτα,

Ἐπιτρέψατε μου κατ' αὐτήν τήν ἁγίαν ἡμέραν καί ὥραν τῆς ζωῆς μου, μετά Θεόν νά εὐχαριστήσω τήν Ὑμετέραν Μακαριότητα γιά τήν ἀγάπη καί πατρική στοργή μέ τήν ὁποία περιβάλλετε τήν ἐλαχιστότητα μου ὥστε νά μέ ἐπιλέξετε μεταξύ ἄλλων ἱκανοτέρων ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν, καί προτείνετε στήν Ἱεράν Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας μας ὡς βοηθόν σας. Σᾶς εὐχαριστῶ ἀκόμα καί γιά τήν σημερινήν εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονίαν μου ἡ ὁποία μέ ἀναβιβάζει εἰς τόν ὑψιστον τῆς ἱερωσύνης βαθμόν. Οὐδεῖς λόγος δύναται νά ἐκφράσει τόν πρός τό πρόσωπο σας σεβασμό καί ἀγάπη μου. Ἀσπαζόμενος υἱκῶς τήν δεξιάν σας ὑπόσχομαι σταθεράν καί ἀδιάπτωτον τήν συμπαράστασιν καί βοήθειαν στίς διακονίες πού ἡ πρός τήν Ἐκκλησία ἀγάπη καί ἔνθεος ζῆλος σας θά μοῦ ἀναθέσουν πρός δόξαν Θεοῦ καί τῆς ἡμικατεχόμενῆς μας πατρίδας.

Εὐχομαι ὁ πανάγαθος Θεός νά σᾶς χαρίζει ἔτη πολλά εἰς τόν ἀρχιεπισκοπικόν θρόνον, ὥστε νά ὑλοποιήσετε τό πολύπλευρο καί πάντα σημαντικό ἔργο καί ὄραμα σας γιά τήν Ἐκκλησία μας.

Τήν ἄφατον μου εὐγνωμοσύνη καί εὐχαριστίες ἐκφράζω πρός τόν πεφιλημένον μου Γέροντα καί πνευματικό μου πατέρα Μητροπολίτη Λεμεσοῦ κ.κ. Ἀθανάσιο, πού γιά εἰκοσαετία σχεδόν βαστάζει τό βάρος τοῦ καταρτισμοῦ καί τῆς ἐν Θεῷ τελειώσεως τῆς τάλαιπώρου μου ψυχῆς. Τόν εὐχαριστῶ ἀκόμα γιά τήν ἀγάπη του νά μέ περιβάλλει μέ τό μέγα καί ἀγγελικό σχῆμα, τήν εἰς πρεσβύτερον χειροτονίαν μου καθῶς καί τήν προχείριση μου εἰς πνευματικό καί ἀρχιμανδρίτη. Ἡ πολυχρόνια παρά τούς πόδας του σπουδή καί μαθητεία στήν κατά Θεόν ζωή, μοῦ χάρισε πολύτιμη πείρα καί ἐμπειρίες πού θά μοῦ εἶναι πολύτιμες στή νέα μου ζωή. Εὐχομαι τήν παρά Σωτῆρος Χριστοῦ ἀντίληψιν καί προστασία στό πολύτιμο πνευματικό ἔργο πού ἐπιτελεῖ νυχθημερόν στήν Ἐκκλησία μας.

Τόν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπο πρῶην Κύπρου κ.κ. Χρυσόστομο Α΄, εὐχαριστῶ γιά τήν ὀλοπρόθυμη στήριξη πού μοῦ παρέσχε κατά τή διάρκεια τῶν

θεολογικῶν μου σπουδῶν. Προσεύχομαι ὅπως ὁ Κύριος τοῦ δίδει δύναμη καί ὑπομονή στους πειρασμούς τῆς βεβαρημένης του υγείας.

Τὴν Ἁγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου εὐχαριστῶ πού μέ ἐξέλεξε ὡς μέλος της. Ἄοκνα καὶ ἐπίμονα ὑπόσχομαι νά ἐργαστῶ, μέ ἀδελφικήν ἐν Χριστῷ ἀγάπη καὶ ἀφοσίωση πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ τῆς Ἁγίας Του Ἐκκλησίας.

Ὀλόθερμες εὐχαριστίες πρὸς τοὺς σεβασμιώτατους μητροπολίτες, θεοφιλεστάτους ἐπισκόπους, τοὺς πανοσιολογιώτατους ἡγουμένους καὶ λοιποὺς πατέρες καὶ ἀδελφούς ἐν Κυρίῳ ἐκ τοῦ Οἴκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τῶν Πατριαρχείων Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας, Ἱεροσολύμων καὶ Ἐκκλησίας Κρήτης γιὰ τὴν πολλήν τους ἀγάπη νά προσέλθουν σήμερα στή χαρὰ τῆς χειροτονίας μου καὶ μέ τὴν παρουσία τους νά λαμπρύνουν τό γεγονός καὶ εὐλογήσουν τὴν νέα μου πορεία.

Τοὺς καθηγουμένους: τῶν ἱερῶν Μονῶν Σταυροβουνίου π. Ἀθανάσιον, Βατοπαιδίου π. Ἐφραίμ, Ἁγίου Διονυσίου ἐν Ἁγίῳ Ὄρει π. Πέτρον, Λαύρας Σάββα τοῦ Ἁγιασμένου π. Εὐδόκιμον, εὐγνωμόνως εὐχαριστῶ, γιὰ τὴν πνευματικὴ στήριξη πρὸς τό πρόσωπο μου. Ἐξαιτοῦμαι τίς εὐχές τῶν συγχρόνων ἁγίων Γερόντων πού ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ οἰκονόμησε στή ζωὴ μου νά γνωρίσω: Πορφύριο Καυσοκαλυβίτη, Παῖσιο Ἀγιορείτη καὶ Ἰάκωβο Τσαλίκη. Ἡ ἀγία τους ζωὴ καὶ πολιτεία καθὼς καὶ οἱ συμβουλές τους ὡς φάροι φωτεινοὶ φωτίζουν στήν ζωὴν μου.

Ἐξαιτοῦμαι ἀκόμα τίς εὐχές τοῦ μακαριστοῦ πνευματικοῦ μου ἀδελφοῦ, Ἁγουμένου Μαχαιρᾶ Ἀρσενίου, μέ τόν ὁποῖον μᾶς συνέδεε πνευματικὴ ἀγάπη, φιλία καὶ κοινὰ μοναστικά παλαίσματα. Ἡ χαριτωμένη του μορφή, ἡ διάκριση καὶ ὁ θεῖος του ἔρωτας πρὸς τόν Νυμφίο-Χριστό παραμένουν ἀνεξίτηλα στή ψυχὴν μου. Ὁ ἀδόκητος καὶ μαρτυρικός του θάνατος μέ διδάσκει τὴν ματαιότητα καὶ τό πρόσκαιρο τοῦ κόσμου τούτου.

Τοὺς καθηγουμένους τῆς μονῆς τῆς μετανοίας μου Παναγίας τοῦ Μαχαιρᾶ Θεοφιλέστατον Χωρεπίσκοπον Λήδρας π. Ἐπιφάνιο καὶ Μονῆς Τιμίου Προδρόμου Μέσα Ποταμοῦ Πανοσιολογιώτατο Ἀρχιμανδρίτη Παῖσιο καθὼς καὶ τοὺς ἐκεῖ ἐνασκουμένους πατέρες καὶ πνευματικούς μου ἀδελφούς ἐκ βάθους καρδίας εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀγάπη καὶ συμπαράσταση τους, καθὼς καὶ τίς πρὸς τόν Κύριο δι' ἐμέ προσευχές τους.

Τοὺς πνευματικούς μου ἀδελφούς Θεοφιλέστατο Χωρεπίσκοπο Ἀμαθοῦντος Νικόλαο, τοὺς ἀρχιμανδρίτες Ἰσαάκ, Φιλόθεο καὶ Τύχωνα καθὼς καὶ τοὺς ὑπολοίπους ἀδελφούς μου πού διαβιοῦν καὶ διακονοῦν στήν Ἱερὰ Μητρόπολη Λεμεσοῦ εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀδελφική τους ἀγάπη καὶ συναντίληψη πρὸς τό πρόσωπο μου. Εὐχομαι ταπεινά ὅπως πλουσίαν ἔχουν τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ στους ἀγῶνες τους.

Τόν θεοφιλῆ κλῆρο καὶ τόν εὐσεβῆ καὶ πιστό λαό τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λεμεσοῦ, ἐξόχως δέ τοὺς ἐνορίτες μου τῶν κοινοτήτων Πάνω Πλατρῶν, Κάτω

Ἀμιάντου καί ἐνοριῶν Ἁγίου Νεκταρίου καί Παναγίας Καθολικῆς εὐχαριστῶ θερμότατα γιά τήν στοργή καί τήν ἀγάπη μέ τήν ὁποία μέ περιέβαλαν τά τελευταῖα ὀκτώ χρόνια τῆς ἱερατικῆς μου διακονίας. Πάντοτε θά προσεύχομαι γι' αὐτούς καί τήν κατά Θεόν πρόοδο τους.

Στό προσωπικό πού ἄοκνα διακονεῖ στά γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λεμεσοῦ ἐκφράζω τίς εὐχαριστίες μου γιά τήν ὑποδειγματική καί ἐν ἀγάπη συνεργασία μας τά τελευταῖα ὀκτώ χρόνια.

Πάντοτε μέ πολλήν ἀγάπη θά τούς θυμοῦμαι καί εὔχομαι νά ἔχουν πλουσίαν τήν Θεῖαν Χάριν στίς οἰκογένειες τους καί τά κατά Θεόν ἔργα τους.

Εὐχαριστῶ ἀκόμα τούς κατά σάρκα γονεῖς, ἀδελφούς, ἀδελφές καί τούς λοιπούς συγγενεῖς μου γιά τήν φλογερή τους ἀγάπη καί συμπαράσταση. Εὔχομαι ὅπως ὁ πλούσιος ἐν ἐλέει Θεός τούς εὐλογεῖ καί βοηθεῖ στή ζωή καί τά ἔργα τους.

Εὐχαριστῶ ὅλους ὅσους καθ' οἰονδήποτε τρόπον βοήθησαν στήν λαμπρότητα τῆς σημερινῆς ἡμέρας καί τό ξεκίνημα τῆς ἐπισκοπικῆς μου πορείας.

Ὀλόθερμες εὐχαριστίες τέλος ἐκφράζω καί πρὸς ὅλους σας ἀγαπητοί μου ἐν Χριστῷ ἀδελφοί πού μή φειδόμενοι κόπου καί χρόνου προστρέξατε εἰς τήν εἰς ἐπίσκοπον χειροτονία μου. Ἡ παρουσία σας καί οἱ προσευχές σας μέ στηρίζουν καί ἐνισχύουν πνευματικά.

Περαίνων τόν λόγον καί πάλιν στρέφω τά ὄμματα τοῦ νοῦ καί τῆς καρδίας μου πρὸς τόν τῆς κτίσεως Δημιουργόν καί Ἀρχιποιμένα Χριστό:

Δέσποτα Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Μονογενής Υἱός καί Λόγος τοῦ Οὐρανίου Πατρός, ὁ καταξιώσας ἐμέ τόν ταπεινόν καί ἁμαρτωλόν ἀνελθεῖν εἰς τό μέγα τοῦτο τῆς Ἀρχιερωσύνης ἀξίωμα, σοί προσπίπτω, παρακαλῶ καί δέομαι: μή ἀποστρέψεις τό πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ καί μή ἐγκαταλείπεις μέ πάσας τάς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου.

Φώτισον μου τόν νοῦν καί τήν διάνοιαν ποιεῖν τό πανάγιον θέλημά Σου. Κατεύθυνον τά διαβήματα μου πρὸς ἐργασίαν τῶν ἐντολῶν Σου, δόξαν τοῦ ἁγίου Ὄνόματός Σου καί τῆς Ἐκκλησίας Σου ἣν ἐκτίσω τῷ τιμίῳ καί παντακηράτῳ αἵματι Σου.

Στήριξον καί βοήθησον μέ, πάντοτε τά ἄνω φρονεῖν, τά ἄνω ζητεῖν καί μή τά ἐπίγεια καί φθαρτά τοῦ κόσμου τούτου. Ἀξιώσον μέ διά πρεσβειῶν πάντων σου τῶν ἁγίων ὅπως ἀξίως καί ἀκατακρίτως φυλάξω καί τηρήσω τήν παρακαταθήκην ταύτην ἣν σήμερον παρέλαβον καί καλήν ἀπολογία ἀπολογίαν μετά παρρησίας δώσω ἐνώπιον τοῦ θρόνου Σου τοῦ ἁγίου ὅταν ἐλεύση κρίναι ζώντας καί νεκρούς.

Παναγία Δέσποινα θεοτόκε, ἐμῆς ψυχῆς παραμυθία, μή παρίδης τόν σόν δοῦλον σου ἀλλά ἀεὶ σκέπε, φρούρει καί φύλαττε ἐκ παντοίων κινδύνων καί πειρασμῶν καί μεῖνον μετ' ἐμοῦ πάσας τάς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου. Ἀμήν.

